

[Aase Olesen]

helt klart, at det er det ikke. Vores rækker i og for sig meget bredere, og det er også derfor, at vi foreslår 100 mio. kr.

Jeg kan slet ikke forstå, at man skulle tro, at 20 mio. kr. rakte til noget, når man ved, hvor meget der er i gære på voksenundervisningsområdet og på folkeskoleområdet. Ansøgningsantallet er mere end det dobbelte af det, man har måttet give tilladelse til eller give mulighed for. Derfor er vi helt overbevist om, at der er masser af ønsker lokalt om at få noget i gang på dette område. Derfor kan jeg selvfølgelig ikke acceptere, at man betegner vores forslag som »stationært«. Jeg vil godt vide, hvori det »stationære« skulle bestå.

Hr. Agerschou nævnte, at Sydjysk Universitetscenters rapport har sagt noget om, hvordan forsøgene virker, og hvordan de får virkninger på lidt længere sigt. Jeg mener også, at AKF på et tidspunkt har lavet en evaluering af de hidtidige forsøg, og at det af den klart fremgår, hvad der også fremgik af fru Sonja Mikkelsens tale, at forudsætningen for, at et forsøg eller nogle nye ordninger kan få varige virkninger, er, at de er lokalt forankret, og at kommuner og amter er involveret og dermed ansvarlige også økonomisk.

Det skal ikke opfattes sådan, at man vil afvise ethvert forsøg, der ikke nødvendigvis var udsprunget af en socialforvaltning, men jeg er meget enig i de synspunkter, for det er ingen kunst at lave forsøg med ildsjæle og lave noget til et atypisk regelsæt og en atypisk økonomi. Så kan alle de, der sidder med deres daglige sure arbejde og deres normeringer og deres beskæringer, se misundelige ud. Det er lige præcis det, disse programmer skulle bringe os ud over. De mennesker, som arbejder med tingene til daglig, skal herved gives den smule luft og frihed, eller hvad vi vil kalde det, til at kunne få tid til at tænke nyt og få lov at prøve at lave tingene anderledes. Derfor er dette ikke et spørgsmål om et nyt bureaukrati eller at bevilge nye penge.

Fru Jane Oksen sagde, at det ikke var særlig formålstjenligt bare at foreslå nye penge. Nej, men det gør vi faktisk heller ikke. Som vi hørte tidligere på dagen, anvender vi 107,1 mia. kr., tror jeg det er i 1987, på det sociale område, og disse 100 mio. kr. kan vi egentlig opfatte som nogle, der skal til for at spæde pumpen. At vi på længere sigt skal forebygge, fremgår direkte af vores forslags overskrift, og dermed vil det selv-

følgelig komme til at tjene sig selv ind. Det er vi slet, slet ikke i tvivl om.

Om det, som hr. Agerschou sagde, at Det Radikale Venstre ikke har taget stilling til bevillingssystemet, vil jeg sige, at det har vi faktisk. Vi synes ikke, der for så vidt er nogen grund til at foreslå andet end det, vi har i dag. Socialstyrelsens forsøgsråd har fungeret udmærket.

Jeg synes, der kunne blive tale om at gøre det bredere. Det skal forstås på den måde, at vi netop her siger, at vi skal have andre sektorer ind i det. Så lad os dog få nogle repræsentanter for de andre sektorer, og så er der jo ingen grund til at lave om på det.

Jeg siger tak til hr. Mejdahl for rosen for formuleringen i Det Radikale Venstres bemærkninger. Jeg er da glad for, at Det liberale Venstre er enig med Det Radikale Venstre i, hvad vi forstår ved socialt arbejde. Jeg må gentage, at afstandtagen fra det centralistiske ikke har ret meget med virkeligheden at gøre.

Fru Yvonne Herløv Andersen sagde en enkelt ting, som jeg også godt vil tage fat i. Det var det med mindst muligt bureaukrati. Jeg vil gøre opmærksom på, og jeg nævnte også noget om de private organisationer, at den måde, man hidtil har bevilget penge til private organisationer og deres forsøg på, har altid været, at man har sagt, at man ikke vil give penge til administration. Men netop frivilligt arbejde og private organisationer har ofte behov for lige præcis det, som vi så negativt kunne kalde administration eller bureaukrati, altså hjælp til noget kontorvirksomhed, hjælp til noget pjecevirksomhed og anden informationsvirksomhed.

Lad os tage sådan noget som patientforeninger, alkoholistforeninger, hvad det nu kan være, hvor en stor del af deres arbejde er decideret socialt arbejde. Men hvad hjælper det, hvis man ikke ved det hos læger, sundhedsplejersker, på hospitaler eller hos socialrådgivere eller for den sags skyld i kommunalforvaltninger, at den og den patientforening lige præcis ville være en god ting for nogle mennesker. Derfor kunne de faktisk godt have behov for noget hjælp til noget administration, hjælp til, hvad man så negativt ville kalde bureaukrati.

Til fru Merethe Due Jensen vil jeg sige, at hendes forslag om, at et bevillingsnævn skulle indeholde repræsentanter for folkekirken og handelskammeret, betyder, at så er vi inde på dette med Lukkelovsudvalget, 33 eller 36 orga-